FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT GIUSEPPE TESAURO

fremsat den 12. januar 1994 *

Hr. præsident,
De herrer dommere,

1. Den foreliggende sag vedrører visse bestemmelser i den belgiske lovgivning om radiokommunikation, som er indeholdt i loven af 30. juli 1979 og i de bekendtgørelser af 15. oktober og 19. oktober 1979, der er udstedt til gennemførelse heraf. I sin begrundede udtalelse og i stævningen har Kommissionen navnlig påtalt følgende forhold:

— Forbuddet efter artikel 4, litra c), i lov af 30. juli 1979 mod at opfange radio- og tv-udsendelser strider mod traktatens artikel 59.

— Forpligtelsen efter samme lovs artikel 7 til at indhente administrativ godkendelse til modtagerapparater strider mod traktatens artikel 30.

— Muligheden efter samme lovs artikel 7 for at opnå dispensation fra godkendelseskravet for apparater til at sende og sende/modtage radiomeddelelser, som er bestemt til eksport, strider mod traktatens artikel 34.

Artikel 59

2. I replikken har Kommissionen erklæret, at den ikke opretholder klagepunktet om tilsidesættelsen af traktatens artikel 59. Den har erkendt, at klagepunktet beroede på en fejlagtig fortolkning af de pågældende bestemmelser i den nationale lovgivning. Desuden har Kommissionen under den mundtlige forhandling direkte erklæret, at det klart fremgik af den belgiske regerings besvarelse af den begrundede udtalelse, at de anfægtede bestemmelser på intet punkt var uforenelige med artikel 59, hvorfor det beroede på en misforståelse, at Kommissionen i stævningen havde opretholdt klagepunktet om tilsidesættelsen af artikel 59.

3. Jeg mener derfor, at Domstolen uden betænkeligheder kan fastslå, at Kommissionen har frafaldet anbringendet vedrørende artikel 59 under henvisning til, at det var ubegrundet.

* Originalsprog: italiensk.

Artikel 30

4. I stævningen har Kommissionen gjort gældende, at den belgiske regering har tilsidesat sine forpligtelser efter traktatens artikel 30 ved at vedtage og opretholde en godkendelsesordning for modtagerapparater.

En sådan godkendelsesordning ville efter Kommissionens opfattelse kun være berettiget for apparater til radiokommunikation, som kun anvendes til at sende med eller såvel til at sende som modtage med.

5. Den belgiske regering bestrider ikke, at godkendelsesordningen efter reglerne fra 1979 strider mod traktaten, men anfører blot, at den allerede før sagen blev anlagt, men ganske vist efter, at fristen i den begrundede udtalelse var udløbet, afskaffede ordningen og i stedet indførte en forpligtelse til at afgive en erklæring, som Kommissionen selv har erkendt er forenelig med kravene efter traktatens artikel 30.

6. Den belgiske regering har dog erkendt, at den nye ordning udelukkende havde karakter af en forvaltningspraksis, som beroede på ministerielle anvisninger, og ikke en retsakt, som var officielt bekendtgjort. I sit svar på Domstolens spørgsmål særlig vedrørende dette forhold har regeringen desuden ikke kunnet oplyse, i form af hvilke retsakter den nye ordning blev vedtaget eller give nærmere oplysninger om disse retsakters karakter, anvendelsesområde og virkninger.

7. Efter min opfattelse er det her tilstrækkeligt at henvise til Domstolens faste praksis, hvori det er fastslået, at »opretholdelsen af nationale bestemmelser, som i sig selv er uforenelige med fællesskabsretten, selv om den pågældende medlemsstat handler i overensstemmelse med denne ret, skaber en faktisk tvetydig situation derved, at der for de omhandlede personer opretholdes en usikkerhed med hensyn til deres muligheder for at påberåbe sig fællesskabsretten«, og at denne usikkerhed blot øges yderligere, »når de rent administrative instrukser, i henhold til hvilke den nationale lov ikke skulle anvendes, er interne« (jf. dom af 12.6.1991, sag C-307/89, Kommissionen mod Frankrig, Sml. I, s. 2903).

8. Herefter mener jeg ikke, det kan være tilstrækkeligt til at bringe det anfægtede traktatbrud til ophør, at den omtvistede godkendelsesordning erstattes af en erklæringsforpligtelse, når denne ordning udelukkende har karakter af en forvaltningspraksis, og når den ændrede ordning i øvrigt ikke fremgår af nogen formel retsakt. Jeg mener følgelig, at der må gives Kommissionen medhold i dette klagepunkt.

Artikel 34

9. Kommissionen har endvidere gjort gældende, at den belgiske lovgivning strider mod traktatens artikel 34, for så vidt der herved er fastsat en ordning for dispensation fra godkendelseskravet for *apparater til at sende* eller *sende/modtage*, som er bestemt til eksport. Da eksporten af disse apparater ikke kan gøres betinget af en godkendelse, udgør en ordning for dispensation fra godkendelseskravet, som det er overladt til forvaltningens skøn at administrere, efter Kommissionens opfattelse under alle omstændigheder en uberettiget hindring for eksporten.

Det bør i øvrigt fremhæves, at Kommissionens klagepunkt vedrører godkendelsesordningen for apparater til at sende og sende/modtage [jf. stævningens punkt 2, litra c)]. Derimod har Kommissionen ikke rejst nogen indsigelser mod ordningen for så vidt angår de apparater, som udelukkende er modtagerapparater.

10. Vedrørende dette spørgsmål bør det først understreges, at det er Domstolens faste praksis (senest bekræftet ved dom af 9.6.1992, sag C-47/90, Delhaize frères, Sml. I, s. 3669), at traktatens artikel 34 ikke forbyder medlemsstaterne at vedtage tekniske forskrifter, som gælder ens for produkter bestemt til det indenlandske marked og produkter, som er bestemt til eksport til de andre medlemsstater.

11. Vedrørende den foreliggende sag bør navnlig følgende fremhæves:

— Ved de belgiske regler (artikel 7 i lov af 30.7.1979) er der indført en godkendelsesordning for apparater til at sende og sende/modtage.

— Kommissionen har for disse apparaters vedkommende erkendt, at godkendelsesordningen er berettiget og i overensstemmelse med de betingelser, som fremgår af traktatens bestemmelser vedrørende de frie varebevægelser.

— Ordningen gælder såvel for produkter, bestemt til det indenlandske marked, som for produkter bestemt til eksport.

— Eksportprodukterne stilles ikke ringere, men tværtimod bedre, da det kun er muligt at opnå dispensation fra godkendelseskravet for eksportprodukter.

12. Heraf følger efter min opfattelse, for det første, at der ved de belgiske regler, som indeholder et godkendelseskrav for apparater til at sende og sende/modtage, indføres en *generel* og forebyggende kontrolordning, som har til formål at sikre telekommunikati-

onsnettets drift og brugernes sikkerhed. Der er altså tale om en ordning, som skal tilgodese objektive, legitime krav i almenhedens interesse.

13. Den eneste betingelse, som medlemsstaterne efter traktatens artikel 34 skal opfylde for en sådan ordnings vedkommende, er, at de ikke må anvende tekniske kontrolforskrifter på en sådan måde, at de eksporterede produkter stilles ringere end de produkter, som er bestemt til salg på det interne marked. Som tidligere anført indeholder sagens akter imidlertid ikke nogen holdepunkter for at antage, at de anfægtede belgiske forskrifter indebærer en sådan forskelsbehandling begrundet i, at produkterne er bestemt til eksport. Eksportprodukterne stilles nemlig ikke ringere, men behandles tværtimod administrativt mere lempeligt, idet der er mulighed for at opnå dispensation fra godkendelseskravet.

Desuden er der ikke i Kommissionens bemærkninger — som ærligt talt er så kortfattede, at det efterlader én helt desorienteret — anført noget som helst argument til forklaring af, at en ordning, som ud fra en umiddelbar betragtning virker mere lempelig for de eksporterede produkter, må anses for uforenelig med traktatens artikel 34, sådan som denne bestemmelse fortolkes af Domstolen.

14. Jeg mener derfor ikke, at der kan gives Kommissionen medhold i dens klagepunkt vedrørende traktatens artikel 34.

15. På grundlag af de anførte betragtninger skal jeg foreslå Domstolen at afsige en dom med sålydende konklusion:

1) Kongeriget Belgien har tilsidesat sine forpligtelser efter traktatens artikel 30, idet det har vedtaget og opretholdt den ordning for godkendelse af apparater til modtagelse af radiomeddelelser, som er fastsat i artikel 7 i lov af 30. juli 1979, og de bekendtgørelser, som er udstedt til gennemførelse af denne lov.

2) I øvrigt frifindes sagsøgte.

3) Kommissionens og Kongeriget Belgiens omkostninger afholdes af Kommissionen med to tredjedele og af Kongeriget Belgien med en tredjedel.

4) Intervenienten, Det Forenede Kongerige, betaler sine egne omkostninger.